

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

15^e Jaargang.
No. 19.

H. S. V. LENNEP, O. Z. V. SANDICK, H. G. J. SCHELLING, H. SALOMONSON,
H. C. SNETHLAGE, W. MAAS GEESTERANUS, MEJ. H. VAN GENNEP.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

Donderdag
20 Febr. '13.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f 3,50, bij vooruitbetaling f 3,— per jaar. De jaargang loopt van 1 October tot 30 September.
De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

TECHNISCHE BOEKHANDEL EN
DRUKKERIJ J. WALTMAN Jr.
— DELFT. —

Inzendingen te bezorgen vóór Dinsdag-
middag 4 uur aan het Redactie-adres:
VLAMINGSTRAAT 34.

Tot de Redactie toegetreden:
Mej. H. VAN GENNEP.

Inhoud.

- Delftsch Studenten-Corps.
Corpsvergadering.
Wie moeten het Lustrum betalen? door C. T. Kurroglou, door L. R. F.
- Delftsche Studenten-Bond.
Bondsvergadering.
- Gedachten en gedichten.
Perzische Literatuur.
Zelfvergoding, door J. v. R. !!!!!!!
- Kunst.
Cubisme en Futurisme, (Vervolg) door V. Disselkoen.
- Lezingen.
Een medische blik op het alcoholgebruik.
- Vereenigingsleven.
Gezelschap Leeghwater.
Soc. Dem. Studenten-Club.
- Studiebelangen.
Centrale Commissie.
- Berichten en mededeelingen.
- Lijst van Vergaderingen.
- Agenda.

Delftsch Studenten-Corps.

Corpsvergadering op Donderdag 20 Februari,
te 7 uur, in Zaal 32 der T. H.

Op bovengenoemde Corpsvergadering, waar door den Senaat de begrooting voor de Lustrumfeesten en een voorstel tot heffing van een H. O. van f 8,— ter tafel wordt gebracht, *) is ondergeteekende voornemens voor te stellen:

- 1°. alsnog door schrapping of inkrimping van enkele posten te bezuinigen;
- 2°. elk Corpsslid dat aan de feestelijkheden wil deelnemen te verplichten een som van f 2,50 in de feestkas te storten;
- 3°. den Senaat te verzoeken ernstig te pogen de begrooting verder sluitend te maken door inning van vrijwillige bijdragen;
- 4°. in overeenstemming met 3° nu niet tot heffing eener H. O. te besluiten doch den Senaat te verzoeken begin Mei te overwegen of alsnog een H. O. moet worden voorgesteld.

C. TELLEGEN.

*) Over al deze financiële voorstellen hebben ook de eerste-jaars stemrecht.

Wie moeten het Lustrum betalen?

Hoofdstuk I, Art. 11 der Corpsswet: Om de vijf jaar zal, ter gelegenheid van het Lustrum van het Corps, een reunie gehouden worden van Oud-leden van het Corps, die tevens reunist zijn.

Hoofdstuk XVII, Art. 1. Ter gelegenheid van de Reunie, zullen er door het Delftsch Studenten-Corps feesten worden gegeven.

Hoofdstuk XVIII, Art. 1. Voor de viering der Lustra van het Delftsch Studenten-Corps zal een feestkas gevormd worden.

Het vorig S.W. bracht een ieder de nauwkeurige begrooting voor de a.s. feesten.

Mij — en misschien vele anderen — de herinnering aan de zomer van 1908, de schoone grootsche Florentijnsche dagen en . . . . . de naweeën van dien!

„En ik betaal die zès en dèrtig gulden nièt”, was het refrain dat toen met galgenhumor op de najaarskroegjolen werd gezongen, ter afwisseling van „Daar hei je Lorenzò, Marzoccò, Pallé, Pallé, Pallé.”

't Eind was dat elkeen z'n zes termijntjes, van zes gulden ieder, betaalde en in Januari 1910 (!) voor de laatste maal zuchtend zijn geld via Jan Schipper in dien bodemloozen put wierp. Ze hadden veel geld noodig die Medici's! En Shah Abbas??

Er zijn vijf jaren verlopen sinds de débacle van 1908, ook Leiden en Utrecht hebben sinds dien gebloed; een geroep van bezuiniging is daarop gevolgd, er is gewezen op het kwaad „der toenemende weelde bij de Lustrumfeesten”, wij staan in 't teeken der bezuiniging, 't wachten is op een energiek voorbeeld van uit Delft.

Is er bezuinigd?

Zeker is door schrapping van een openluchtvertooning buiten het feestterrein (als tournoi e.d.) een groote risicopost verdwenen, tevens is door vermijding van algemeene onkosten als gevolg van optocht en costumleveranties één oorsprong van een tekort weggenomen. Wat 't laatste betreft althans volgens de voorgestelde begrooting, ik kom daarop echter straks terug.

Maar een streven naar bezuiniging moet zooveel doenlijk uit alle posten blijken. Zien wij nu de cijfers. Telt men alle overeenkomstige posten uit 1908 op, dan ziet men dat de algemeene feesten en mimenspel in 1908 waren geraamd op f 29.700,— (het werd f 36.400,—) en dat dezelfde posten voor 1913 worden geraamd op f 30 300,—.

Er is dus alleen sprake van bezuiniging wanneer aan de begrooting streng de hand wordt gehouden. In hoeverre het noodig is daarop reeds nu te hameren blijke uit het volgende voorbeeld van de goede trouw die ook in 1908 voorzat:

Een Corpsvergadering van 1908 vóór het Lustrum; vastgesteld moest worden de begrooting en een hoofdelijke omslag van — oh, fatale overeenkomst — acht gulden. Gevraagd werd wat de Senaat vermoedde dat na de feesten noodig zou. De president antwoordde dat een kleine omslag van hoogstens f 5,— noodig zou kunnen blijken, 't werd f 36,—

Vasthouden aan de begrooting.

Dat is dus de allereerste en onverbiddelijke eisch. 't Lijkt vrij uitvoerbaar en toch?

We zijn jong, verantwoordelijkheidsgevoel is weinig, 't schaamte-gevoel (de angst om een figuur te slaan) sterk ontwikkeld. Een klein voorbeeld: In één zaaltje is de versiering gereed, 't is wat eenvoudig, 't staat wat kaal. Feestcommissaris ziet het eens aan, is niet tevreden, zoo kan het D. S. C. toch niet voor den dag komen. Dat moet dan maar wat meer kosten. Haalt de leverancier, deze knikt bedenkelijk, er is nog maar weinig tijd, Feestcommissaris zegt: het moet; leverancier antwoordt: Zal gebeuren m'nheer.

Nu is 't best mogelijk dat een of andere voor 't komend feest gemaakte regeling tegen dit bepaalde geval voorzieningen zijn getroffen. Doch ik geef het om de oorzaak van begrootingsoverschrijding te doen uitkomen.

De geest bij een verantwoordelijke Feestcommissie moet zijn: er is zooveel geld voor dit of dat uitgetrokken, is dat opgebruikt dan is het afgelopen en moeten we tevreden zijn; we zijn niet rijker. Maar helaas is die geest te vaak: dit of dat moet zoo gebeuren en naar ons genoeg zijn, wordt het duurder, nu ja in hemelsnaam dan maar, dat

is toch beter dan dat 't er zoo sjofel uitziet. De theorie van den student die altijd keurig gekleed gaat, doch reeds jaren beert bij zijn kleermaker.

Dat gaat goed voor personen, maar deugt niet voor een verantwoordelijke commissie.

Vasthouden aan de begroting is dan de moraal.

Kan er echter nog meer bezuinigd worden? Zeer zeker.

Niet zoozeer door bezuiniging op de posten zelf, we kunnen gerust aannemen dat de F.-C. het uiterste gedaan heeft om op de posten van 1908 te bezuinigen, maar er kan méér gebeuren, er kunnen ook posten geschrapt worden.

Met 't oog op de lengte van dit artikel laat ik uitgebreide toelichting achterwege, doch geef enkel aan dat men zou kunnen beraadslagen over schrapping van:

- a. Een gedeelte der decoratie der kleine zalen . . . . . f 500,—
(In Utrecht was uitsluitend de feestzaal versierd).
- b. Avondoptocht ¹⁾ . . . . . „ 390,—
- c. Een gedeelte der extra kosten voor de wisselende ²⁾ schermen (en hunne bediening) op het tooneel bijv. door schrapping van één tooneel . . . . . „ 1000,—
- d. Het volksvuurwerk . . . . . „ 700,—
- e. Vermindering fooi politie (in verband met b en d). . . . . „ 200,—

De schrapping van b en d heeft bovendien het groote voordeel dat men een eerste stap doet ter vermindering van het optreden naar buiten, ter vermindering van datgene wat men „tegenover de Delftsche burgerij moet doen”. Even zij opgemerkt dat het zooveel rijkere Leidsche Corps heelemaal geen volksconcerten of vuurwerk geeft. Diens fatsoen eischt zulks dus blijkbaar niet.

Ten slotte iets over de post „maskerade” van 1908, die nu op de begroting (uitgezonderd muziek en fakkels) niet voorkomt. Bovendien heeft het Corps in 1908 ongeveer een vijf duizend gulden (dit cijfer is niet gemakkelijk na te gaan) aan meerkosten van costuums, e. d. betaald. Dit hoopt de F.-C. nu te voorkomen door het contract met den costumleverancier. Over de algemeene kosten die een optocht met zich brengt hooren wij niets, alleen lezen we een zinnetje over weglating van de post anonymi. Is nu de bedoeling der F.-C. dat (doorgaande in de lijn der Corpsverg. die de optocht bijzaak wilde doen zijn) de maskerade-deelnemers, als genietende de vreugde daarvan, ook gezamenlijk de onkosten betalen? En dat, mocht — wat niet te hopen is — onder drang der maskerade-deelnemers op het laatste oogenblik toch tot anonymi besloten worden, dit met toestemming en voor rekening der deelnemers zal geschieden? Klarheid in deze is zeer gewenscht, opdat niet een plotselinge opduiking van anonymi („om het figuur te redden”, natuurlijk) de begroting verstoort.

Zien wij nu naar de inkomstzijde der voorgestelde begroting. Daar wordt de vraag beantwoord, wie betalen?

Helaas, de Senaat heeft gemeend weer een H(oofd)elijke O(mslag) te moeten voorstellen. „Helaas?”, zult ge vragen, „dat spreekt toch vanzelf?”

Neen, mijne heeren, met verwijzing naar de hierboven afgedrukte artikels der Corpswet, zeg ik U, dat het niet vanzelf spreekt. Daar is reeds van ons allen elk jaar een H. O. van f 5,— geheven, reeds stort ieder Corpslid f 25,— in de feestkas door middel van zijn contributie. En nu het onrechtvaardige: zij die niet mede kunnen doen om geldelijke redenen, zij die slechts als elk Delftsch burger de optocht kunnen gaan zien, maar niet met familie of kennissen de feestweek kunnen medemaken, zij die niet mede kunnen feesten tijdens het 65-jarig bestaan van het D.S.C., zij storten ook vijf en twintig gulden in de feestkas en daar feesten . . . . . de anderen van.

En als of dat niet genoeg was, eischt men van hen, niet in de verzachtende vorm van hun jaarlijksche contributie, maar nu in de brutale vorm van een H. O. vlak vóór — en soms ook een bedenkelijke som na — de feesten nog meer geld, nog meer om anderen te laten pret maken.³⁾

De verplichte uitgaven van het D. S. C. om zijn reunisten te ontvangen (welke trouwens reeds een gedeelte dier ont-

¹⁾ De Corpsvergadering wil de nadruk niet op de optocht maar op het spel gelegd zien.

²⁾ Dat hadden we zelfs in 1908 niet.

³⁾ Er zullen er wel eenige zijn die meenen dat het zoo'n vaart niet loopt en dat het hier slechts enkelingen geldt. Maar ik ben overtuigd, wijzende op het aantal maskerade-deelnemers ($\frac{1}{5}$ tot $\frac{1}{6}$ van het aantal Corpsleden), overdenkende wat ikzelf in 1908 in de feestweek zag, dat er een 150—250 tal zijn die aan het eigenlijke lustrumfeest geen deel nemen.

vangst zelve betalen uit hun reuniekas), de kosten die de gastvrijheid voor de bevriende Corpsen medebrenge; verplichte uitgaven waarover men van oordeel kan zijn dat ze op het geheele Corps rusten, ze worden ruimschoots vergoed door die vijf en twintig gulden, die reeds door een ieder worden geofferd. Wat meer noodig is, men vrage het hun die van het feest komen genieten.

Daar zijn twee oplossingen.

De eerste en mooiste is: alles wat boven de feestkas noodig is, worde gevonden door vrijwillige bijdragen. De ideaal-toestand, welke echter zoo afwijkt van de gewone regeling dat we beter zullen doen met de zaak van meer sceptische kant te bekijken.

De tweede: men spanne alle krachten in tot verzamelen van vrijwillige bijdragen en lette tevens op de wijze waarop de reunisten, de gasten dus, worden behandeld. Een reunist ontvangt zijn reunie-kaart tegen storting van een bedrag in de reuniekas, waarvan zijn eigen ontvangst gedeeltelijk betaald wordt; waarom zou men niet evenzoo met zichzelf handelen en van ieder lid die de feesten medemaakt een geringe storting in de feestkas vragen waarvoor hij een algemeene toegangs- of feestkaart ontvangt? Bedoeld wordt natuurlijk niet alleen de maskerade-deelnemers, doch elk die op de feesten komt. Er is dit tegen: dat schijnbaar met het denkbeeld wordt gebroken dat het feestterrein voor ieder Corpslid openstaat. Maar is het niet beter van iemand f 2.50 te vragen voor deelneming aan de feestelijkheden dan hem door een H. O. van f 8,— te noodzaken zelfs die ééne dag die hij anders zou kunnen meedoen nu ook thuis te blijven. En wat is er in dien zin voor feitelijk verschil tusschen een vooruit te vragen feestkaart en de betaling van een H. O.?

Even kan nog worden aangestipt dat bij de voorloopige begroting door de Corps-vergadering de H. O. op f 5,— was vastgesteld, en dat er dus in stede van bezuinigd 't omgekeerde is geschied.

Zeker zal bij instelling van een feestkaart, ondanks bezuiniging op enkele posten der uitgaven, het bedrag der vrijwillige bijdragen iets hooger moeten zijn dan geraamd werd. Doch ik heb de overtuiging dat het bedrag daarmee te bereiken, slechts afhankelijk is van de ijver en volharding waarmee met de lijsten wordt gewerkt. Ook geloof ik, dat, wanneer het D.S.C. het energieke besluit nam, geen H. O. te heffen, enthousiaste leden dit onaangename werk uit de handen der Feestcommissarissen zouden overnemen. En ten slotte: blijkt mijn meening in deze te optimistisch, dan kan men altijd nog een H. O. heffen. Maar men doe althans een poging te breken met de gewoonte dat een gedeelte (en wel de rijkeren) genieten van het geld door allen opgebracht.

Wil het D.S.C. iets in deze richting? Het toone het door flinke opkomst ter Corps-vergadering, dezen Donderdag 20 Febr. Van Delft kan een flinke stoot in de goede richting worden gegeven.

C. T.

Kurroglou.

Wijd welft zich de hemel boven Ispahan, een hoogen koepel gelijk, diepblauw van kleur en met tallooze fonkerende sterren oversprankeld. Laat ons nederzitten op het vlakke dak onzer woning en rusten na gedanen dagtaak. Heet is de dag geweest, fel hebben de zonnestrallen geschroeid en de arme stedelingen verdorsten door de hitte en het stof, dat opwarrelde in de straten. Nu heerscht er in den zwoelen nacht een groote, diepe rust. Het is reeds eenige uren geleden, dat vanaf de hooge minaretten de geloovigen werden opgeroepen tot het avondgebed. Nu is het stil, slechts hier en daar zien we een flauwen schijn achter getralied venster, hooren we zacht getokkel van gitaren. Verder niets als de geheimzinnige glanzen en schaduwen, die verspreid liggen over de witte stad.

Is er thans voor ons aangenamer genieting denkbaar, dan ons eenige uren te vermeien in het gezelschap onzer geliefde vrouwen bij het drinken van den zwaren, zoeten Shirazer wijn? Laat ons luisteren naar de vertelling van een der schoonen. Blank is haar gelaat als de volle maan, overschaduwde door een weelde van blauwzwartzijden haren, in het duister glanzen verlokend de granaatkleurige lippen. Wonderlicht is haar stem, terwijl haar fijne vingeren, over den gitaar glijdend, er de juiste begeleiding bij vinden.

Een oud verhaal is het, uit den gouden bloeitijd van Perzië, toen de groote Sjah Abbas regeerde met vaste hand en veroverde de heilige graven der Imams voor zijn streng

geloovig volk, en de woeste invallen der Turken wist te keeren, toen er welvaart heerschte in Chorassân en Aderbaidsjân, in Fars en Mazinderân, en grootsche bouwwerken stonden, waar nu in puin stortende ruïnen overblijven. Van den beruchten roofridder verhaalt ons de schoone, van den woesten Kurroglou, die met zijn bende van zeventienhonderd en zeventien bandieten de grenzen onveilig maakte, en de karavanen plunderde, Kurroglou, den man met den ongebreidelde vrijheidsdrang. Een forsche kerel was hij, voor geen vijfhonderd krijgers vreezende, en woest en krachtig waren alle zijn volgelingen als hij. En naast zijn ontembare moed en groote lichaamskracht bezat hij de gave, om de heerlijkste liederen te kunnen zingen, waarvoor hij wijd en zijd beroemd was. Valt het te verwonderen, dat de schoone serailprinsessen, tot wie zijn naam doordrong, dadelijk in liefde voor hem ontbrandden en hartstochtelijk verlangden door den koenen krijger te worden ontvoerd?

Hoor, hoe onze vertelster zingt van de liefelijke prinses Nighara, die Kurroglou tot zich noodde. Hoor, hoe ze samen ontvluchtten en achtervolgd werden door een heele bende ruiters, hoe kort ze slechts van hunne liefde genieten mochten in het zoet geurend rozenpriëel, hoe ruw hun samenzijn door de vervolgers werd gestoord en Kurroglou gevankelijk werd weggevoerd, en hoe tóch ten slotte Nighara een der sieraden van zijn harem zou worden.

Welluidend klinkt de zachte stem onzer vertelster, licht als de zilveren zangen der nachtegale en hare oogen schitteren als het gouden gefonkel der sterren hoog boven ons. Voort spoeden de uren en wij merken het niet . . .

L. R. F.

Delftsche Studenten-Bond.

Bondsvergadering op Vrijdag 28 Februari ten 8 ure.

Agenda.

- 1°. Notulen.
- 2°. Ingekomen stukken.
- 3°. 1ste deel rondvraag.
- 4°. Verslag der Kascommissie.
- 5°. Bestuursverdracht.
- 6°. Verkiezing D. Bestuur der Prop.-commissie.
- 7°. Verkiezing Kascommissie.
- 8°. 2de deel rondvraag.

Boekverkoop.

DE VICE-SECR.

Gedachten en Gedichten.

Perzische literatuur.

Hoewel geen woordkunstenaar uit Abbas' eeuw, wil ik beginnen met Shaikh Sa'di, omdat geen dichter nu nog en ook in Abbas' tijd beroemder was dan de bejaarde Shaikh. Hij leefde in de tijden van de vele dynastiën en hun kunstbescherming, maar werd geen behoudend hofpoëet: in het dervishkleed trok hij de wereld door van Afrika tot Indië, niet iets-hebbende maar alles kunnende zijn: een bedelaar, een boetprediker, een volksredenaar, een taalkundige, een krijger. Zijn uitwendige levensfeiten waren de volgende: Geboorte in Shiraz (1184) — vroeg: wees — studie te Bagdad — protectie van den Atabek van Fars, aan wien hij zijn „nom de guerre” Sa'di (d.w.z. Geluk) ontleent — heilige oorlog tegen de Franken — gevangenschap en slavernij in Tripolis — vrijgekocht door een vroeger chef à 10 dinar, die hem zijn dochter ten huwelijk schenkt met bruidsschat à 100 dinar, zoodat hij (volgens hemzelf) voor 100 dinar weer slaaf is geworden — troosteloos huwelijk, daar hij te arm is om haar met bruidsschat en al terug te zenden — veel reizen — eindelijk rust, 60-jarige rust in de cel van een hermiet, waar hij zijn rijke ondervinding als de herinnering van een schoonen geest aan de wereld schenkt en zijn anecdotische verhalen schreef met wereldsche en ethische wijsheid, in proza geïncrust met lyriek.

Zoo schreef hij zijn Bustan (boomgaard) en Gulistan (Rozentuin), waarvan de rozen inderdaad niet verwelkt zijn. Hier spiegelde zich zijn geest. Een geest van mystiek, van Godsverheerlijking-in-alles, gelijk zooveel van zijn tijd — maar meer nog de praktische, nuttige, wereldsche wijsheid. Iemand, die met zachtheid, liefde en geest en schrandereheid door de wereld ging.

Uit den Gulistan is het onderstaande verhaal. Het geeft geen (hooge) moraal, ('t Is ook uit het hoofdstuk: Jeugd en Liefde), maar het is zoo'n echt verhaal, met natuurlijke stijlwijdingen, eenvoudig en precies. De verzen hebben 't meest van de Perzische gebloemde beeldspraak en daar ze in

proza zijn overgezet, verzwaren zij bovendien de loop van het verhaal. Toch is er bijna niets van die beeldspraak weggelaten, om de Perzische „manière de dire” in verband met het Lustrum goed te leeren kennen. Tenslotte zij opgemerkt, dat de vertaling (ongelukkig genoeg) naar een vertaling is gemaakt (een Eng. en een Fr.) . . . en verder, dat de in proza vertaalde verzen tusschen aanhalingsteekens staan.

VERHAAL UIT SA'DI'S ROZENTUIN.

Een Cadi van de stad Hamadan was overmatig verliefd op de dochter van een hoefsmid. Zijn hart geleek een hoefijzer, gegloeid door het vuur van de smidse.

Hij was geheel van streek; hij weifelde en hoopte, al zuchtende:

„De slanke cypres ging vol gratie aan mijne oogen voorbij; zij nam het hart uit mijn hand en vertrad het onder haar voeten” — „Je stoute, wulpsche blik lokte mijn hart in een strik”; „Als je niemand wilt pijnigen, verzacht dan de schittering van je oogen.”

Op zekeren morgen ontmoette de Cadi haar op den heirweg. Iets van de zaak was haar ter oore gekomen, waardoor zij uitermate was beleedigd. Zij scholde hem uit, gooide hem met steentjes en verzuimde geen middel om haar geringschatting te toonen.

De rechter zeide tot den eerbiedwaardigen geleerde, die hem vergezeld:

„Kijk hoe mooi zij is, nu de toorn haar overmant; kijk naar de rimpels boven haar mooie wenkbrauwen” — de Arabieren zeggen: „Door een geliefde geslagen te worden is even zoet als een geconfijte druif te eten” — „van haar een slag op den mond te krijgen, is zoeter dan dien met eigen brood te vullen”. Zoo geeft het heftige geweld een geur van hoffelijkheid; als koningen, die den oorlog verklaren al streven zij in hun eigen hart naar vrede”. — „De groene druif heeft een zuren smaak; wacht enkele dagen en hij wordt sappig en zoet.”

Toen de Cadi uitgesproken had keerde hij naar de gerechtszaal terug. Verschillende welgedane en geachte personen, die zijn minderen waren, kusten eerbiedig den grond en een hunner nam het woord:

— Geachte Cadi, begon hij, met Uw verlof zal ik spreken. Ik weet, dat het den vorm niet is, maar ik doe het om U te dienen. En al zegt de wijze: „bij groote mannen een fout zoeken is op zichzelf een fout”, toch ben ik er, uit dankbaarheid jegens U toe verplicht. Zwijgen zou verraad zijn. Dit is het pad des rechtvaardigen: ontvliet den cirkel der begoocheling en rol op het tapijt van de zondige omgang met dat vrouwensch. Het rechtersambt is van te-hooge waardigheid en mag niet bezoedeld worden! „Een schaamteloze daad kan een karakter, in vijftig jaren gehard, te-niet doen.”

De Cadi was het volkomen eens met dezen raad en prees het doorzicht en de toewijding van zijn beambten. Hij zeide:

„Mijn vrienden zien de toestand van zaken in het licht van den spiegel van 't recht en daar is niets tegen te zeggen: — „Voorwaar, zou een waarschuwing de vriendschap verbeuren, dan zou men de rechtvaardigen van valsheid kunnen beschuldigen” — maar tóch, waarschuw me zooveel als je wilt, je kunt een Ethiopischen neger niet wit-wasschen. Nooit kunnen jullie mij háár doen vergeten!”

Den volgenden dag zond de Cadi een vertrouwd iemand om met zijn beminde te onderhandelen en was daarbij zeer kwistig met geld, want er is gezegd: „Wie goud op de schalen legt, geeft den doorslag aan de balans” — „wie de wereld niet kan omkopen, heeft geen enkel vriend op aarde” — „wie goud ziet, laat het hoofd zakken al heeft hij ook de ijzervaste schouders van Justitia.”

In 't kort, op zekeren avond had de Rechter een rendez-vous met zijngeliefde en nog denzelfden nacht kwam het den stadsvoogd ter oore, dat de Cadi vol zoeten wijns, de smidsdochter aan zijn hart drukte, dat hij wakker lag van verrukking en zong: „De haan zal niet kraaien op zijn gewone uur — geliefden kunnen elkaar niet genoeg kussen — je gezicht is lichtende, tusschen je lokken — je gezicht lijkt op de ivoren bal in de holte van het ebbenhout-raket — Wordt wakker? Weet je niet, dat het leven kort is? — Zoolang je het muezzin van den toren niet hoort, of den klank der zilveren keteltrommen van de poort van Atabek's paleis, — zoolang doe je dwaas, je lippen van de mijne los te maken — en denk er om — hanen, die zich overschreeuwen, verkondigen den dageraad nooit.”

De Cadi bevond zich in dezen schoonen staat, toen een van zijn vrienden binnenstormde en riep: Sta op; pak je weg nu het nog tijd is! Je vijanden hebben je belasterd — wat? — ze hebben de waarheid gezegd. Het vuur van den misdaad is nog te blusschen met het water der voorzichtigheid. God verhoede, dat het vuur zich verspreide over de

geheele wereld. — De rechter keerde zich om met een glimlach en antwoordde: „de leeuw, die de prooi tusschen zijn klauwen heeft, veracht het keffen der honden!”

Intusschen was de Sultan gewaarschuwd en men wachtte zijn bevelen af. Hij zeide:

Ik houd dezen Cadi voor een van de meeste eminente mannen van zijn tijd. Misschien hebben zijn benijders hem een strik gespannen. Overigens geloof ik het niet, voor ik het zelf gezien heb, want, „de hand, haastig geslagen aan het zwaard des toorns, kan later weggeknaagd worden door de tanden van het berouw.”

Bij het aanbreken van den dag trad de Sultan met een klein gevolg het huis van den rechter binnen. De kaarsen waren nog aan; het tapijt was bedekt met stroomen wijn; rozen en narcissen bedekten de tegels van den vloer en daar lag de Cadi, in dronken droomvisioenen en geheel onbewust van de vorstelijke tegenwoordigheid.

De Sultan maakte hem zachtjes wakker en zeide:

— Sta op vriend! De zon is op . . .

De Cadi hoorde dit en vroeg:

— Aan welken kant van den hemel is hij opgegaan?

— In het Oosten, als gewoonlijk, antwoordde de vorst.

Godlof!, riep de rechter uit, want Mohammed heeft gezegd: „de dienaren Gods mogen berouw hebben over hunne zonden tot op den dag, dat de zon in het Westen zal zijn opgegaan” — en hij voegde er aan toe: „Ik zal God om vergeving vragen en beloof hem, dat ik berouw zal toonen.” Ik verdien de straf, maar als Gij mij wilt vergeven, is vergeving mij veel liever dan de straf.

In jou toestand is berouw nutteloos, zei de Sultan, je misdrijf is onvergeeflijk; je moet sterven.

Men knevelde den Cadi, die ondertusschen uitriep: Ik zou graag nog één woord willen zeggen — in Uw belang.

Wat dan? bromde de monarch.

Niettegenstaande Gij mij slaat met den mouw Uwer verachting, denk daarom niet, dat ik den slip van Uw kleed zal loslaten. Ofschoon Gij mij veroordeeld hebt, blijf ik hopen op de zegeningen Uwer genade.

Je drukt je wel voortreffelijk uit, merkte de Sultan op, maar het zou onzinnig en tegen-de-wet zijn, dat je welsprekendheid je het leven zou redden. Het is mijn wil, dat je van de hoogten van de citadel naar beneden zult worden geworpen. Die straf zal tot een voorbeeld dienen voor 't volk!

Toen antwoordde de Cadi:

Oh, heerscher dezer wereld! Uw vorstelijk geslacht heeft mij steeds met gunsten overladen — en toch, ik ben de

eenige niet, die dit misdrijf heeft bedreven — laat daarom een ander schuldige van de wallen werpen, opdat ik aan zijn straf een voorbeeld neme!

De Sultan barstte in lachen uit en schonk den rechter genade. En den volgenden dag liet hij aan de aanklagers zeggen, die de terechtstelling verwachtten: „Jullie allemaal hebt gebreken. Verwijt je broeders hun gebreken niet. Allemaal hebben jullie gebreken. Die zijn eigen fouten ziet, is toegeeflijk voor anderen.”

Zelfvergoding.

Ik heb de lichte leugen lief
En 't schijnen van wat schoonheid,
'Wijl 't zelfgenoegzaam menschenvee
Zich wentelt in gewooneid.

Als slaven gaan zij, stom en stil,
Die vragen niet om vrijheid,
Want kennen of begrijpen niet
Mijn klaterende blijheid. —

DELFT, 1913.

J. v. R.

!!!!!!!...

Ken je 't gevoel van totale depressie
als je denkt aan hetgeen dat je niet hebt gedaan?
en je 't beginnen maar uitstelt en uitstelt
om eind'lijk een uur naar college te gaan . . . . .

Ken je dien blik op vervlogene weken
waarnaast je den tijd tot 't examen beschouwt?
en hoe, als het blijkt dat je net op de helft bent
je starend-naar-niets op je penhouder kouwt . . . . .

Ken je dien angst voor je leege dictaten
en de vreugde dat er repetitors bestaan?
de eersten vertellen je dat je een schijntje —
de tweede dat je feitelijk niets hebt gedaan.

Ken je dit alles? . . . . . zoo grijp dan je boeken,
vanmiddag geen Bor, en vanavond geen feest!
talm je ook nu nog, al zijn 't slechts minuten,
reken dan maar best vent, dat je sjeest!!

S.

(Zie verder Tweede Blad.)

ADVERTENTIEN.

Vereeniging voor Vrouwenkiesrecht.

Lezing over de Tariefwet.

DOOR

Mevrouw F. S. VAN BALEN-KLAAR,

Lid van het Hoofdbestuur.

op Maandag 24 Februari a.s.,
in de KLEINE CONCERTZAAL van Stads Doelen,
's avonds 8 uur.

DEBAT TOEGELATEN.

Entrée naar verkiezing.

Secretariaat,

NOORDEINDE 45.

Firma E. DE GROOT,

Hoek VOLDERSGRACHT 33. — DELFT.

Sedert 1870 bekend onder den naam van VOGELI.

Geeft steeds de HOOGSTE WAARDE voor
NETTE GEDRAGEN KLEEDEREN, zooals:

Heeren-Costuums . . . . . van f 6,— tot f 14,—.
Demisaisons en Winterjassen van f 5,— tot f 12,—.
Pantalons . . . . . van f 2,50 tot f 5,—.

Ook dagelijks buiten de stad te ontbieden.

ISAÄC VAN IJSSEL.

BETAALT

voor COSTUUMS . . . . . f 6,— tot f 16,50
„ DEMI'S . . . . . f 4,— „ f 14,50
„ PANTALONS . . . . . f 2,50 „ f 9,—

— Koopt geheele en gedeelten van inboedels. —

Laat zich binnen en buiten de stad ontbieden.

Choorstraat 46, hoek Cellebroerstraat.

C. MENSERT Pzn.

Gasfitter en Loodgieter.

OUDE DELFT 146.

DELFTSCHE

Limonade-Siropen

Sinaasappel- of Oranje-Limonade

75 cts. per flesch; 6 flesschen franco zending.

NIEUWE LANGENDIJK 50.

Aanbevelend, **W. DE HOOGH.**

TWEEDE BLAD

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van 20 FEBRUARI 1913. No. 19.

Kunst.

Cubisme en Futurisme.

(Vervolg.)

En nu eenige nadere beschouwingen over de vraag: hoe worden wij ons bewegingen bewust of liever, hoe worden wij ons bewegingen gewaar?

Deze beschouwing aan de hand van een voorbeeld. Een punt beweegt zich volgens een lijn. Als we het punt zien bewegen, dan weten we dat het straks een punt van de lijn zal bereiken, dat zeer dicht gelegen is bij het punt van de lijn, dat de momenteele plaats van het bewegend punt aanduidt. Zonder deze absolute zekerheid zien we de beweging niet. We weten dus iets wat nog in de toekomst ligt. Heeft het bewegende punt de beschouwde plaats bereikt, dan is er tijd noodig om dit feit tot ons bewustzijn te doen doordringen. Is dit eenmaal tot ons bewustzijn doorgedrongen, dan is deze gebeurtenis geen heden meer, maar verleden geworden. Het heden dringt dus niet tot ons door, *wij zijn ons het heden absoluut onbewust*. Slechts toekomstige en verleden indrukken bereiken ons. De twee indrukken liggen zoo dicht bij elkaar dat ze elkaar in ons bewustzijn bedekken. Hiertoe werkt het verschijnsel mede, dat er evenzeer tijd noodig is om een indruk, hoe nietig ook, te verliezen als om een indruk tot ons bewustzijn te doen doordringen. Worden wij ons de indruk van het schijnbare heden, dat dan reeds verleden is, bewust, dan bezitten we nog de indruk van de gebeurtenis, die in de onmiddellijke toekomst zou plaats hebben. Beide indrukken ondergaan we dus een zeer kleine tijd te samen, vandaar het bedekken van beiden. Zijn deze twee indrukken van toekomst en verleden **ongelijk** dan verwekken zij tezamen de indruk van beweging, schijnbaar in het heden. Zijn deze twee indrukken **gelijk**, dan verwekken zij te zamen de indruk van onveranderlijkheid, van rust, waarvan het begrip tijd evenmin te scheiden is. (Want de begrippen, beweging en tijd zijn evenals de begrippen ruimte en stof ongescheiden onderscheiden).

Blijven we echter een beweging volgen, dan heeft de hierboven reactie continu plaats. We maken dan gedurig de schommeling in toekomst — verleden — toekomst — verleden enz. door. Deze reactie plant zich als 't ware in ons bewustzijn met het bewegende lichaam mee voort, op de wijze voortplanting eener longitudinale luchttrilling bij het geluid. Trillingsgetal en emplitudo zal voor elk individu verschillen.

Laat ons dus begrijpen, dat wij de beweging zien, door twee rusttoestanden met elkaar te vergelijken, dat we dus de beweging leeren kennen uit de rust en dat we steeds, hoewel onbewust, de beweging tot rust terugbrengen, terug moeten brengen om de beweging te kunnen zien.

Past hier niet voor een oogenblik de opmerking: eenheid van tegendeelen!

Evenals het mogelijk gebleken is op 't platte vlak ruimte-indrukken te wekken, zoo is 't ook denkbaar dat een nog te vinden techniek ons de beweging zal laten zien in stilstaande beelden.

Schijnbaar slaat al het bovenstaande slechts op het futurisme, maar dit is slechts schijnbaar, want wat beiden afzonderlijk doen, zullen eens blijken te zijn de bij elkander passende en harmonieerende onderdeelen van *het nieuwe*, door beiden op hun wijze gezocht. De cubisten laten de voorwerpen uiteenvallen in hun grondvormen en grondmotieven en hebben wij dit met het begrip beweging niet evenzoo moeten doen om tot zuiver begrip ervan te geraken. Hebben wij de beweging niet evenzoo terug moeten brengen tot rust, tot rust in toekomst en verleden? Kennen wij niet de eeuwigheid, de onbeperktheid uit de tijd, de beperktheid. Valt voor ons niet ieder begrip in zijn tegendeelen uiteen om zich daarin op te heffen, evenals beweging en rust, tijd en eeuwigheid, toekomst en verleden zich in elkaar opheffen?

Zoo zullen de cubist en de futurist, ongeveer te samen ontstaan, en van nature vijand, tegelijkertijd vriend, door hun tegenstelling, zich eens in elkander moeten opheffen om het nieuwe, het gezamenlijk verlangde te baren.

Hoe dat zal zijn . . . ? Of dat produkt nog schilderkunst zal mogen heeten?

In de eerste plaats de vraag: Is het aantal kunstuitingen beperkt? We weten wel zeker dat het aantal zintuigen om

kunstuitingen waar te nemen beperkt is, maar aangezien we met hetzelfde zintuig, bijv. de oogen, meerdere geheel verschillende kunstuitingen kunnen waarnemen als bijv. schilderkunst-producten, gebarenspeel, beeldhouwkunstuitingen enz. blijkt, dat de beperktheid onzer zintuigen het aantal kunstuitingen *niet* beperkt.

Iedere kunstuiting berust op een natuurverschijnsel geleid door en ten dienste van ons gevoel, onze onontwikkelde rede. En deze natuurverschijnselen zijn oneindig en onbeperkt wat vorm, kleur, klank, verandering, beweging, gevoel enz. betreft, maar toch steeds in te deelen in de groepen, naar de waarneming, naar onze zintuigen en dus naar deze waarneming beperkt. Groote verwarring kan in deze beschouwing gesticht worden door ons vermogen om onze zintuigen gecombineerd te gebruiken. We hebben echter te bedenken dat het aantal combinaties van een beperkt aantal waarnemingen (door een beperkt aantal zintuigen) ook beperkt is. Maar de wijze waarop we die natuurverschijnselen leiden, m.a.w. *de techniek* is oneindig, dus ook in zijn variaties en combinaties. In wezen één, onderscheiden zich de kunstuitingen slechts door de techniek ervan. (Het woord techniek hier zoo ruim en algemeen mogelijk op te vatten).

En deze techniek, die zich in dit geval ten dienste van het Futurisme en Cubisme zal hebben te ontwikkelen, zal een nieuwe kunstuiting doen ontstaan, die geen schilderkunst meer genoemd zal mogen worden. Deze ontwikkeling zal doorgaan, totdat het evenwicht hersteld is tusschen de kunst en de rede.

En wij niet-cubisten en -furisten zullen ons hebben te oefenen in de waardeering en bewustwording van het schoone in die kunst, een oefening even noodzakelijk als die voor muziek, schoone letteren, architectuur enz., noodzakelijk is.

Het bovenstaande samengevat krijgen we de volgende punten.

1. De over hun kunst pratende schilders, bewijzen hiermee of eigen onmacht als schilder of het ontoereikende van de kunst om hun gevoelsleven te kunnen uiten.

2. Het Cubisme en Futurisme is een onderdeel van een groote, algemeene beweging, die zijn oorsprong vindt in de ontwikkeling van de Rede der intellectuele massa.

3. Uit het oogpunt van schilderstechniek is het huidige stadium te vergelijken met dat waarin de perspectief ontstond. De perspectief is een techniek om op een vlak indrukken van ruimte te doen ontstaan. Thans wordt gezocht naar een techniek om op zich zelf stilstaande afbeeldingen indrukken van beweging en tijd te doen geven.

4. Van nature brengt het mechanisme van onze oogen de lichamen tot vlakke figuren terug, om ze ons als lichamen te zien.

5. Evenzoo brengen we steeds bewegingen tot toestanden van rust, terug, om die bewegingen als zoodanig waar te kunnen nemen.

6. Uit de analogie tusschen 4 en 5 valt te besluiten tot de mogelijkheid van ontdekking van een nieuwe techniek, die ten opzichte van de beweging dezelfde plaats inneemt als de perspectief ten opzichte van de ruimte.

7. De Futurist tracht in zijn kunstuiting de beweging, de onbestendigheid te manifesteren, de Cubist tracht te laten zien (alles in zijn elementen niteen latende vallen) hoe elk volledig begrip zich in zijn eigen tegendeelen opheft.

8. Futurist noch Cubist begrijpen wat zij doen, noch wat ze willen, hetgeen niet tegen hen pleit. Integendeel, het bewijst dat zij iets nieuws zullen scheppen gedreven door de behoefte aan evenwicht tusschen aandrang en uiting.

9. De kunst uit zich op verschillende wijze, *slechts* door de verschillen der kunsttechnieken.

Aanleg van een *kunstenaar* voor een bepaalde kunstuiting, wil zeggen: aanleg voor de techniek van die bepaalde kunstuitingen. Deze kunsttechnieken zijn onbeperkt in aantal, evenzoo de kunstuitingen.

10. De Futuristen en Cubisten zullen vereenigd een nieuwe kunstuiting scheppen. Wij zullen ons hebben te oefenen, om het schoone ervan ook voor ons te doen zijn.

DELFT, Februari.

V. DISSELKOEN.

Lezingen.

Een medische blik op het alcoholgebruik.

Dr. Delhez verdeelde de behandeling van bovengenoemd onderwerp in twee deelen. Eerst wees hij op de lichamelijke storingen, daarna op de belemmering in de ontwikkeling van den menschelijken geest door het alcoholgebruik veroorzaakt. Van ieder gif kan een onschadelijke hoeveelheid genomen worden. Bijna ieder mensch is aan zichzelf overgelaten in het vinden van die onschadelijke hoeveelheid. Tegenover het alcoholgebruik staan wij anders, dan tegenover het opiumgebruik, waarvan velen den invoer een onverantwoordelijke daad zouden noemen. De gewoonte, de sleur speelt hierin een groote rol. Velen mislukt het hun persoonlijke onschadelijke maat te vinden. Deze maat verschilt niet alleen bij verschillende personen, doch wisselt bij dezelfde persoon (leeftijd, verdriet, ziekte). Iemand kan ook aan een zekere hoeveelheid „gewennen”. Wat beteekent dit „gewennen”? Dit „gewennen” sluit meer in zich, dan het niet meer optreden van uiterlijke kenteekenen, het is tevens een langzaam veranderen van vele organen (hart, lever, nieren), waarvan de persoon zelf niets merkt. Deze veranderingen komen aan het licht als van den mensch groote krachtsinspanning geëischt wordt, of bij sommige ziekten (longontsteking) of bij het onder narcose brengen. De resultaten van vier Engelsche ziektekassen, elk met een ledental van vijf cijfers, toonen duidelijk een langere ziekte-duur en een grootere sterftekans bij geregelde gebruikers aan. (Misbruikers werden niet als lid opgenomen).

Om zuiver wetenschappelijk na te gaan of het studeeren gemakkelijker gaat na alcoholgebruik, heeft men dit ingewikkelde proces moeten splitsen, daar er te veel bijomstandigheden zijn (gezondheidsstoestand, humeur, temperatuur). De uitgebreide proeven van prof. Kräpelin en zijn school werden genomen over het reageeren op signalen, het opnemen van lettergrepen, het van buiten leeren van getallen en het associeeren van klanken en gedachten. Het resultaat was, dat na alcoholgebruik soms eene kleine stijging van geestelijke capaciteit (behalve bij ingewikkelde hersenfuncties) viel waar te nemen, doch daarna een sterke daling. De alcohol tast eerst onze edelste organen aan, waardoor ons geheugen en ons zedelijk bewustzijn verslappen.

Bij de repliek bleek, dat dr. Delhez den alcohol als geneesmiddel voor enkele ziekten erkent, doch hij wordt, vooral in de kinderpraktijk, veel minder voorgeschreven dan vroeger.

Vereenigingsleven.

Gezelschap „Leeghwater”.

EXCURSIE BELGIË.

Bij voldoende deelname zal ongeveer 17 Maart een 4-daagsche excursie gehouden worden naar België.

Te Charleroi staan op het programma, o.a. het moderne walswerk Moselle et Sambre, de Société des Constructions électriques (turbo's), terwijl getracht zal worden toegang te verkrijgen tot een kolenmijn en eenige belangrijke machine-fabrieken in de omgeving.

Te Brussel zullen zoo mogelijk bezichtigd worden de Ateliers de Constructions A. Bollinckx.

Reis- en verblijfkosten zullen 30—35 gld. niet te boven gaan.

Men wordt verzocht voor voorloopige deelname te teekenen op een lijst bij La Brijn, Gebouw voor W. en S.

Soc. Dem. Studenten-Club.

De cursus van R. Kuyper zal gehouden worden Dinsdag 25 Februari en 4 Maart, in het gebouw der Nutsspaarbank, Oude Delft 48. Nogmaals wijzen wij op het onderwerp: „De histories-ekonomiese werkmethode van Marx”, die zal worden toegelicht aan een voorbeeld uit de Middeleeuwse geschiedenis, en op de uiterst deskundige inleider. Entrée voor niet-leden is voor de hele cursus gesteld op f 0.25.

Het Bestuur.

Studiebelangen.

Centrale Commissie.

Wegens aftreden van den heer C. Wolterbeek is tot Voorzitter benoemd de heer J. B. Evers, Phoenixstraat 46.

Als Secretaris-Penningmeester is opgetreden de heer J. de Jong, Oude Delft 191.

De C. C. is dus als volgt samengesteld:

J. B. Evers, Voorzitter.		
J. de Jong,	Afgev. Civiele	Fac.
tevens Secretaris-Penningmeester.		
C. H. Schwagermann,	„ Bouwkundige	„
J. W. van Geelen,	„ Werktuigkundige	„
F. B. C. E. M. Jansen,	„ Electrotechnische	„
J. H. van Rossem,	„ Scheikundige	„
J. C. L. Smit,	„ Scheepsbouw.	„
A. R. Cornelissen,	„ Mijnbouwkundige	„
H. Sangster,	„ Handl.-Vereeniging.	„

Voor de C. C.,
J. DE JONG, Secr.

Berichten en Mededeelingen.

Gezelschap „Leeghwater.”

EXCURSIE NAAR DE ARTILLERIE-INRICHTINGEN AAN DE IEMBRUG.

Ter inleiding zal door den heer J. P. Minderhoud, w.i., 1e luitenant der artillerie, een voordracht gehouden worden.

De A.-I. bestaan uit drie fabrieken, nl. de wapenfabriek, de patroonfabriek en de munitie-fabriek (annex ijzergieterij), tezamen werkende met circa 1000 werklieden. De massa-fabrikage wordt er op grooten schaal toegepast, waarover de spreker verschillende mededeelingen zal doen.

De excursie zal plaats hebben op 28 Febr., de lezing op 26 Febr. in 't gebouw voor W. en S.

Inteekenlijst bij La Brijn (sluiting der lijst 25 Febr.)

Beperkte deelname.

De 1e Secretaris,
J. JANSZEN.

Lijst van Vergaderingen.

Nederl. Christen-Studenten Vereeniging.

Donderdag 20 Februari, 's avonds 8 uur, in Zaal 4 van het Hoofdgebouw. Lezing van Dr. J. H. Gerretsen over Theïsme, I c.

D. S. N. V. „Christiaan Huygens”.

Dinsdag 25 Februari, 's avonds om kwart over acht (8.15), Gewone Vergadering, in Zaal β van het Natuurkundig en Electrotechnisch Lab. Spreker: Prof. Dr. J. J. A. Muller. Onderwerp: De zwaartekracht nabij het aardoppervlak.

Studenten Vereeniging ter Behandeling van Ethische en Godsdienstige Vraagstukken.

Woensdag 26 Februari, Lezing van Pater S. H. Ermann, S. J., uit Rotterdam.

Agenda.

DEN HAAG.

Donderdag 20 Febr. Diligentia: Lieder-en-avond Kathleen Howard en Louis Schnitzler; 8 uur.

Geb. v. K. en W.: Frascati-Ensemble van Amsterdam: „10,000,000 voor een kind”; 8 uur.

Vrijdag 21 Febr. Geb. v. K. en W.: Italiaansche Opera: „Cavalleria Rusticana” en „Pagliacci”; 8 uur.

Zaterdag 22 Febr. Geb. v. K. en W.: Concert van het Concertgebouw-orkest (serie A), directeur W. Mengelberg; soliste Gertrud Förstel, zang; 8 uur.

Zondag 23 Febr. Diligentia: Matinée Kathleen Parlow; 2 1/2 uur.

Maandag 24 Febr. Geb. v. K. en W.: Gezelschap Royaards: „Gysbreght van Aemstel”; 7 1/2 uur.

Dinsdag 25 Febr. Diligentia: Tilly Koenen: Schubert-Schumann-avond; 8 uur.

ROTTERDAM.

Donderdag 20 Febr. Tivoli-Schouwburg: N. V. Tooneel-vereeniging: „Ghetto”; 8 uur.

Vrijdag 21 Febr. Groote Schouwburg: Rotterd. Tooneel-gezelschap: „Zijn Evenmens”; 8 uur.

Zaterdag 22 Febr. Groote Schouwburg: Italiaansche Opera: „Manon Lescaut”; 8 uur.